

»standardtvister« om f.eks. genstanden for udlæg, som andre end advokater vil kunne varetage på betryggende vis.

7.2.4.1. I sager omfattet af småsagsprocessen får en partsrepræsentant adgang til at handle på vegne af parter i sager af mere eller mindre indgribende betydning, hvilket taler for, at der i disse sager gennemføres en særlig regulering om god skik for disse repræsentanters adfærd. Det gælder ikke mindst spørgsmålet om, hvorledes sådanne partsrepræsentanter skal agere i forhold til modparten og dennes repræsentant.

I den forbindelse fremhæver 13 af udvalgets medlemmer, at sager, hvori der skal behandles en tvist, generelt må forventes at have en mere indgribende betydning for parterne, hvilket findes at stille krav om en særlig regulering af partsrepræsentanternes adfærd i disse sager.

De 13 medlemmer finder, at der er et særligt behov for at udforme regler om god skik for partsrepræsentantens adfærd. Der vil endvidere skulle føres tilsyn med reglernes overholdelse samt indføres mulighed for pålæg af sanktioner i tilfælde af overtrædelse af regler om god skik. Dette kræver efter medlemmernes vurdering etablering af et egentligt offentligt tilsyns- og disciplinærsystem. Kompetencen bør tillægges en central administrativ myndighed, idet det herved sikres, at én instans har oplysninger om samtlige klager over en repræsentant og derfor er i besiddelse af de fornødne oplysninger med henblik på eventuel fratagelse af retten til at udføre retssager for andre. Indberetninger fra domstolene og andre om partsrepræsentanternes adfærd skal derfor ske til denne administrative myndighed. Kompetencen kan formentlig mest hensigtsmæssigt tillægges Justitsministeriet, der i forvejen behandler sager om advokater, herunder sager om beskikkelse og nægtelse af beskikkelse, jf. retsplejelovens §§ 119 og 121. Fratager Justitsministeriet en partsrepræsentant adgangen til at give møde for andre i retten, bør denne afgørelse kunne indbringes for domstolene.

På baggrund af de første års erfaringer med en lempelse af reglerne om advokaters møderetsmonopol bør problemstillingen tages op igen med henblik på vurdering af, om der findes at være behov for et andet – evt. mere omfattende – uafhængigt system til behandling af de pågældende sager.

7.2.4.2. Udvalget finder, at der – af hensyn til beskyttelsen af aftagerne af den procesfuldmægtiges bistand – bør indføres en pligt for procesfuldmægtigen til at oplyse, om vedkommende er ansvarsforsikret. Derved vil det være op til den enkelte aftager af bistand fra en procesfuldmægtig at afgøre, om vedkom-

mende vil købe den ydelse, som den enkelte procesfuldmægtige tilbyder.

En procesfuldmægtigs manglende eller urigtige oplysning om forsikringsdækning vil kunne være i strid med reglerne om god skik og i grove eller gentagne tilfælde kunne medføre en fratagelse af retten til at optræde som partsrepræsentant for andre.

Lov nr. 419 af 9. maj 2006 om juridisk rådgivning vil også omfatte nogle af de procesfuldmægtige, som efter udvalgets forslag får mulighed for at fungere som partsrepræsentant. En lang række procesfuldmægtige, der erhvervsmæssigt driver virksomhed med rådgivning af overvejende juridisk karakter, vil således fremover tillige være omfattet af reglerne i lov om juridisk rådgivning, herunder reglerne om oplysningspligt for rådgiveren med hensyn til forsikringsdækning.

7.2.5. Ud over lempelserne ifølge model A og B, jf. ovenfor, har 14 af udvalgets medlemmer foreslået, at mandatarreglen udvides således, at jurister, der virker som partsrepræsentanter i det arbejdsretlige system, får adgang til at repræsentere organisationens medlemmer i byretssager inden for organisationens interesseområde.

Disse medlemmer finder, at det bør fastsættes i retsplejelovens § 260, at justitsministeren kan autorisere juridiske medarbejdere, der er ansat i organisationer, der virker som partsrepræsentanter i det arbejdsretlige system, til for byretten at føre sager vedrørende løn- og ansættelsesretlige forhold. Der bør ligeledes fastsættes hjemmel til, at justitsministeren administrativt kan fastsætte nærmere regler om sådanne autorisationer.

Der henvises i øvrigt til betænkningens side 299-344.

7.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet finder ligesom udvalget, at der i et vist omfang vil kunne ske en lempelse af reglerne om advokaternes møderetsmonopol i byretterne, uden at de vægtige hensyn, der ligger bag reglerne, sættes over styr. En lempelse af reglerne om advokaters møderetsmonopol bør ikke omfatte sager ved landsretterne, Sø- og Handelsretten samt Højesteret, da behandlingen af disse sager findes at stille særlige krav til en høj og kvalificeret bistand fra partsrepræsentanterne. Lempelsen bør heller ikke omfatte de indispositive sager.

Endvidere er Justitsministeriet enig med udvalget i, at en lempelse af reglerne om advokaters møderetsmonopol bør bestå i, at der indføres fri adgang til i den forenkledede inkassoprocess at indlevere betalingspå-